

Una maleta amb el James Bond interpretat per Sean Connery en una subhasta. Getty A la dreta, el tuit de la jove de Connery per celebrar els 89 anys de l'actor.

Toni ***Vall***

La foto de Sean Connery

Hi ha fotos que impressionen. Que et commouen per la seva bellesa plàstica, per la realitat que reflecteixen, per la persona que retraten. El poder de la fotografia, un art sempre sorprenent, sempre orgànic. Per això fan tanta ràbia les fotos prefabricades, les manipulades, les arreglades amb aberracions com el Photoshop. Aquest estiu una foto em va impressionar. La vaig veure el 25 d'agost. Una foto del gran Sean Connery el dia del seu 89è aniversari. Fa cara d'ancià venerable, mira a un costat, assenyala amunt amb el dit, l'acompanyen el seu fill Jason i la seva jove Fiona. Per què em va impressionar? Per diversos motius.

Perquè fa temps que es rumoreja que Connery pateix Alzheimer i aquesta foto, amb el seu somriure infantil, l'actitud dels que l'acompanyen, la mirada desviada... depèn de com te la prenguis pot donar-te'n alguna pista. Esclar que la família ho ha desmentit diverses vegades i, per tant, aquesta interpretació podria ser completament equivocada.

El dia del seu 89è aniversari la jove de l'actor va penjar una foto a la xarxa

Perquè des de petit, o sigui des de sempre, tinc Connery com a algú molt proper. Perquè va ser James Bond qui em va fer estimar el cine, aficionar-m'hi, descobrir la seva immensitat, entendre que les pel·lícules et donen claus precioses per anar entenent la teva pròpia vida.

Perquè hi ha unes quantes pel·lícules de Sean Connery que no puc deslligar de tantes coses, tants valors apresos, tants criteris enganxats a la pell i a l'ànima... Tot 007, i tant que sí, perquè l'aventura és sempre l'aventura. Però, una mica més enllà, *L'home que volia ser rei* (1975), un relat sobre l'amistat, la recerca, l'ambició, la fonda passió per la descoberta de nous mons. És una pel·lícula que et queda a dins i mai la desnones, no se t'acudiria ni que t'amenacessin amb tots els mals del món. I *Robin i Marian* (1976), potser la història d'amor més preciosa que ha donat mai el cinema. Connery i Audrey Hepburn en la pell de dos supervivents que han rebut moltes batzegades, cops i patacades de la vida. Dos éssers que coneixen tots els matisos del que vol dir estimar-se i que fan rebrotar el sentit últim de l'amor verdader. I aquell final, "No envellirem junts", amb l'última fletxa de Robin Hood perdent-se en el laberint dels somnis i en la immensitat dels desitjos eterns.

La foto de Sean Connery el dia del seu 89è aniversari potser no és una foto estèticament gaire reeixida, però s'hi concentren essències precioses sobre què significa el pas del temps, la vellesa, la família. I, de retruc però no menys important, anant tan al fons com es pugui, és una foto sobre la història del cinema. Perquè la mirada extraviada i el somriure murri d'un mite del cinema conté, arraulida però immensament viva, la història de l'art que ha contribuït a engrandir de manera tan plena, tan decisiva, tan bonica.